

לבוש עטרה זהב

זהו לבוש השלישי
מעשרה לבושים מלכות

אשר חיבר
מוש"ר מרדכי יפה זלה"ה

ונקרא שמו לבוש עטרה זהב
על שם הפסוק
ומרדכי יצא לפני המלך בלבוש מלכות וכו'
ועטרה זהב גדיולה וכו'
והוא כולל
דבר הנקרה הוראה והוא אשר כלל וצלל בעל הטוד
בטוד יורה דעת

כל אלו נערכו מחדש בתיקון אלף טעויות ושיבושים הדפים,
בפתחת ראשי תיבות ומדראי מקומות, ובתוספת מרובה על העיקר
על פי מהדורות קדומות ומתוך ליבון ודיבוק חברים
על ידי הגאון רבי אלטר פנחס פרבר זצ"ל
שיגע ועמל שנים לבירור מקחו של דברינו בעל הלבושים
ונלו עליו:

מגדל דוד
לרבנן דוד ב"ר יהודה

לבושים צדקה
לרבנן צדקה הכרז מלבלין ונתקיל

חנורת שמואל
להגאון רבי שמואל מלאנצברג
זצ"ל

כחותן אור
הערות וביאורים ללחידת הספר
הגאון רבי אלטר פנחס פרבר זצ"ל

ספר הלבוש מהדורת הרב פרבר

זכות גודלה היא לנו להגיש לפני בית המדרש ולומדי ההלכה בפרט את ספרי הלבוש הנמצאים כאן לפנייכם.

ספר הלבוש המהווה שורש ויסוד לפסיקת ההלכה וחיל ורעדת הייתה אוחזת בגדיי הקדמוניים שבאו אחריו בציינם את דבריו ובפרט בלשון פרי מגדים כשמביא מדברי הלבוש מחתבtea: "ובדברי קדשו של הלבוש כתוב לאמור", היה מונח שנים רבות בקרן זית וכמעט שלא עיננו בו הן מחמת שלא היה נפוץ בכלל ארון ובכל בית מדרש והן מחמת شيובשי הדפוס הרבים שנפלו בו והאותיות הקטנות השבורות והרצוצות.

עד שקדם הגבר הלא הוא הרה"ג רב**י אלתר פנהס פרבר** זצ"ל והכניס ראשו בעולה של תורה ובמשך כ-120 שנים عمل וייעד לאוות לברר מכך של אותו צדיק - בעל הלבושים. ניפה וזיקוק, העיר והאייר את לשון המחבר, הוסיף ובייר בהגחות ובציויננס נפלאים עד שניין לומר כי פנים חדשות באו לכך, והגיש לפניו הלומדים מהדורה כלולה בהדרה.

לאבון כל לב חלה, ולמרות מחלתו הקשה המשיך והתאמץ להביא את הספר לידי סיום ואף בימי מחלתו האחרונות היה רצין טיפול למשנהו לבית הדפוס להגיה את עלי ההדפסה.

על גליון הספר ובסוף הכרכים נלווים ספרי האליה רכה ואליה זוטא, מלבושים יום טוב, לבושי צדקה, ומגדל דוד. כמו כן על הגליון נוספו הערות וציווני הרב מהדיר בחיבורו הנפלא "כתנות אור" ובמודור העורות.

תודתינו העמוקה נתונה למשפחת הרב מהדיר ובפרט לרבענית תלית"א על שננתנו לנו רשות לשלב את מהדורתו הנפלאה בתוך ספרי הטור ושלחן ערוך שהובצתינו ויהיו הדברים מצויים ומוכנים לפני כל לומד דבר דבר על אופנו. וכרצונו המחבר שיהיה הלימוד בספריו לעילוי נשמהו הטהורה.

מבון שלחן מלכים

זבדון עולם

נפש נקי וצדיק

בן עלייה, שאין לו בעולמו אלא ד' אמות של הלהה בלבד.

כל ימי חי בצדינות ובפשטות מד晦ימה, הקדיש את חייו כולם ללימוד התורה הקדוצה.

בקיאותו הנרחבת ובעומק עינונו, פנה לברך מוקחים של צדיקים,

והוציא לאור את ספרי הלבוש מעוטרים במדאי מקומות וציוונים מאידי עינים,

התישראל ביסורים קשים וקיבלים באהבה

הרה"ג רבי אלתר פנהס ב"ד נתן דב פרבר** זצ"ל**

נלב"ע לדאבון כל לב ט"ז תמו תש"א

ת.ג.צ.ב.ה.

לְבָנָשׁ

הלו^תקות צי^תה סימן ח - ט

וַיְהִי אֶלָּן בְּתִלְחֵת צָרִיךְ לְחוֹזֵר וּלְבָרֵךְ עַלְיוֹ בָּבָרָק אֲפִכָּן דָּקִימָא לֹן לְילָה לֹאַוְן צְבִיטָה זוּ כְּמוֹ שִׁתְבָּאָר סִימָן "ח' בְּעִ"הּ אַם מִזְמָה הָיָה שַׁעַת הַפְּטוּרָה מִפְסִיק בֵּין חַיּוֹת לְחַיּוֹת וְאַזְנָה הַדָּעָה גְּדוֹלָה שָׂאעֲפָ' שֶׁלָּא פִשְׁטוּ הַדָּמָן וְרוּם לְהַפְּטוּרָה לְפִירָק יְבָרֵךְ עַלְיוֹ בָּבָרָק. וְטוּבָה לְמִשְׁמָשָׁה בְּהֵן בְּשֻׁעַת בְּרָכה בָּבָרָק דָּהֵי כָּאַלְיוֹ לְבוּשָׁם בָּאוֹתוֹ פָּעָם וּוּבָרָךְ יְבָרֵךְ. וְכַן יִעַשֶּׂה מִשְׁלֹבֶשׂ טְלִיתוֹ קְדוּם שִׁיאָר הַיּוֹם [ט] שִׁים שִׁמְשָׁה בְּהֵן כְּשָׁאוּר הַיּוֹם יְבָרֵךְ (עַיְינָן לְקַמְּן ל' סְעִיף ג' וּבְסִימָן "ח' בְּעִ"ג'):
ז' (ט) אָסָר לְהַתְּכִיסָה בְּבָגָד שֶׁהָיָה חַיִּכְבָּד בְּבִיצְתָּה וְלֹא הַטְּלָל וְכַיִצְתָּה וְאַם לְבָרְשָׁוּ [ט] בְּעַבְרָה בְּמִזְמָתָה שֶׁהָיָה מִבְּטָל מִזְמָות אַצְפָּנִים:

ט איזה בגדים החיבים בציית ובו וסעיפים:

אָקִיָּמָא לן שכל מני בגדים חיברים בצדית מדאוריתא שנאמר (בדבר טו, לח) וועשו להם ציצית על כנפי בגדייהם סתמא משמע כל מני בגדים. **אַדְּשֵׁשׁ** אומרים שאון חיבר מן התורה אלא בוגר צמר ופשתים דכתיב גבי נונגעים (ויקרא, יג, מה) בגין צמר או בגין פשתים ולפנין מיניה שכל מקום שעשאמר בגין צמר או של פשתים. ולתי הילכתה כוינויה ר' רבנן שם הכלול והוא וכולל כל מני בגדים אלא שנבענעם פרט הקותוב שלא טמא אלא אלו הנושאים האכה גבי ציצית כתוב בגין סתמא וכולל כל מני בגדיים. ועוד דאית פאללו לגבי נונגעים איכא לאמן▷ דאמור בגמרא דמוריין מלמד אוואר כל מני בגדים וכותבה תורה צמר ופשתים להלכותינו כדאיתא שם פרוק במה מודליךן (שבת כ, א), לפיך קיימא לן לעניין ציצית לחיבר כל מני בגדים מן הילכות:

ב' הקשו רודל (מנוחת לט', ב) ורמו קראי אהדי כתיב (במדבר טט) ונחתנו על ציצית הנכן פהיל [א'] תכלת וגו, ⁽²⁾ הכהן בה"א ממשע שהיא הציצית ממין כלומר חוטי הלבן שעושין בציצית יהיו לעולם ממין אותו הבהיר דאיilio חוטי התחלה לעולם צמר הן דתכלת ערמוא הוא כמו שיתבראך לנלנינו בע"ה. וכחיב במשנה תורה (וברים כב), יא לא תלבש שעטן צמר עלעלמא פרשפתחים יהדי סמס' לה גדים תעשה לך וגו, ובמשנה תורה ר' כלוי ר' דרשין סמכים והci נמי דרשין גדים תעשה לך מהם ר' מל' מן שלילא עילמא פרשפתחים החותמים לפניו וממשע אפלו החוטי לבן שבו וא' כמשמעו שלילא יעשו ציצית אלא נצמר ופשטהן וא' כקשו קראי אהדי, והיריצו החוטי לבן של צמר ופשטהן פוטזין בין במינין בין שלם במינין, ושאר מינים בוגים פטרים שא' בכיבים אינס פטרוני:

מגילה דוד

וְאֶדְרָבָא ש"ט למילה על דברי נגע קלטוט צדרביו קלו סופרין וזה וזה, מותס סקלון נסמיון וזה כסמיון
 ו"ג פקח קדיין כטס חילזון טמגינה (טמגינה' ע"ש [טמגינה]), סייעו צדרביו קלו ספער קלו פצע טלית סילען
 קודס חלצת הבני וכטחן לנטזטו סנייט סלון' גידן נדרך, ולגר נגע קלטוט הפליס לדעת ר' טולקין. ולגרמן
 נטזטו ג' ר' צפנין ואפקה גרא נגע קלטוט צפנין קדרך והוא, וש"יו יי' שפאי' נגעט צפנין ופאנו קאנפער'
 נטזטו ג' ר' צפנין ואפקה גרא נגע קלטוט צפנין קדרך והוא, וש"יו יי' שפאי' נגעט צפנין ופאנו קאנפער'
 פטאלם ספיח דעמו ממעו ספחים דעתו ונלטטו מיז (טפיחלו קלו ספה נטאל ערלו טלית קפן ספיסה נזוט
 זו מיז) טפיחלו קלו ספה נטאל ערלו טלית קפן ספה נטאל ערלו טלית קפן ספה נטאל ערלו טלית קפן
 בגען קלטוט נדרך, וילג עדמע ר' טס קומילס סלון' נסמיון וזה כסמיון ג' ר' סכטמג לנקון וזה ולג' ווישו נלהה לו
 ג' ר' גדרהיניג להונט פטמיין' ג' ר' גדרהיניג להונט פטמיין' דיזמיין' גדרהיניג:

השוויה א' הפסק (ט), ואם הפטל בטעום אם היה דעתו מתחלה בעת לבישת הקטן גם על טלית הגודל לא הפסק בנותים בשיחה או בדברים אחרים אין אරיך לחזור ולברר:

יד ימי שהיה לבוש בטלית ופיטטו אע"פ שלא הסיח דעתו ממו שהוא דעתו לחזר וללבושו מידי אפילו הכי זוחיב לחזר ולברך כשהלבשו ש叙事 דמץ' אשוגה אולא לה והשתה הוא מתחילה באחרה צוריך לברך עליה. טויש אמרים אם היה נשאר עלייו טלית קטן שלבוש בו אין צוריך לחזר ולברך [ג]. ואין זה נראה דטלית קטנה זה מה מועיל לו שיפטרנו מלברך על הטלית הגדול שהרי כבר אמרנו שאם היו לו הרבה בגדים מארבען גנופת חיזב' בצעיצית בכולון ולברך על כולן על כל אחד ואחד אם אין לו לבושים כאח'ר, ואם כן הכא נמי אע"פ שביריך על הקטן היאך יפטרו הקטן שייאר לבוש בו את הגדול מלברך עלייו אע"פ שהיה דעתו לחזר וללבושו מידי הרי אין עכש' לא זמן לבישה ולא זמן ברכה שיפטרו אחד את חבירו אדרבה הוא מסר' את זה ונשאר לבוש באחר וזה נהאה כאילו אין רוץ להיות לבוש אלא בהה ולא בהה. ועוד תמהניין על מומי מהרמא"ז זול' שהוא הסכים עם הסברא הזאת וכותב עליה [ד] והכי נהוג ולעיל בסמוך כתוב אם פשט הראשון קודם שלבש השין צריך לחזר ולברך שמע מינה ודספירא ליה בדבשות הגבר אולא לה המוצה אע"פ שהיה עתו בשעת הבוכחה גם על השני כל שכן שנאמר שרבבשתו של בגד וה עצמו אולא לה מצוחו ואיך יועל לה ברכת הקטן שלא היה עלייו כוונתו שכבירך עלייו, וא' משומ שמצוות הרכבה עדין נמשכת כל זמן שהוא לבוש באח'ר מלבד שביריך עלייו לך יכול לבוש גם את זה על סמך אותה ברכה אם כן גם כשביריך על אחד מועיל לו ברוכה לבושך העוד אחר בלא רשותו אע'ג שלא היה כתוב מלה מלבדו וכבר פסקנו ה'ז. ואילו נאמר שלא כתוב מורי זיל' והכי נהוג לאלה כגון שמחה לה כשביריך על הקטן פטר באחתה ברכה גם הטלית הוה הגדול שהיא דעתו לעיל ללבושו מיד אח'ריו שהדרתנותין כוון שמחילה היה זה הנגר אחר הקטן ברכבה גם עכשו כשמטי' רודען ללבושו מיד עכשו גם כן כשביריך הוא גור אחריו אבל הוא דוחק. נראה לי [ז]

^{טו} **ונפה טליתו ממנו של** במתכוון וחזרו ולובשו [ט] **צריך לברך** והוא שנפה כולה אבל אם לא נפה כולה אף על פי שנפה רוכה אפילו וכי אין צריך לברך שטיפת הראשונה שבירך עליה ועדנה **קיממת** (אי):

אליהו זוטא

פטור גג: רקם כוונתו עליו כתבירך עליו. ווי מטוס שמנות הפלטה עדין ממתכת כל מין שטוח צחוי או נטול נלכדות מושך מהר כלום גלן גלן גלן (טבילה) [אלא] דעמו נזנכו מהמילה, וככל שפכו רקי' גללה גס פטלית הוה (תקון) [פנדון] שטחי דעמו עליו נזנכו מד' מלכין], שדעתה תונן כוון אמתה מילוי